

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

မြပုလဲခင်

ချစ်ခြင်းငယ်ပြိုင်

အောင်မြင်
၁၉၆၀

အပိုင်း ၁

အခန်း - ၁

"ကိုကို"

"ဘာလဲ"

"ကိုကိုဟာကြီး ခဏပိတ်လိုက်စမ်းပါ"

"ဘာဖြစ်လို့ ပိတ်ရမှာ လဲ"

ထွဋ်ဘုန်းဇော်သည် ဗွီဒီယိုကြည့်နေရာမှ ညီမ သရဖီဘုန်းဇော်အား ပြန်အော်လိုက်သည်။ ။

"ခဏလေးပါကိုကိုရာ ... တစ်မိနစ်လောက်ပါ"

"အရေးတကြီး ဘာဖြစ်နေရတာလဲ"

ထွဋ်ဘုန်းဇော်သည် တီဗွီကို ပိတ်ပေးလိုက်သည်။ ။ သူ့အောက် ရှစ်နှစ်ခန့်ငယ်သော ညီမထွေးလေးဖြစ်သဖြင့် သရဖီဘုန်းဇော်၏ ဆန္ဒကို မငြင်းပယ်လိုပေ။

"ဟော"

သရဖီဘုန်းဇော်၏ မျက်လုံးဝိုင်းလေးများ သည် ဝင်းလက်သွားပြီး ပြ

တင်းပေါက်ဆီဘက်သို့ ပြေးသွားသည်။ ။

"ဟ ... ဘာဖြစ်တာလဲ"

ထွဋ်ဘုန်းဇော်သည် ညီမအား နားမလည်နိုင်သဖြင့် လှမ်းမေးလိုက်သည်။ ။

"ရှုး ... နားထောင်ကြည့်လေ ကိုကို"

သရဖီဘုန်းဇော်သည် ပီတိဖြာနေသော မျက်ဝန်းများ ဖြင့် အစ်ကိုဘက်လှည့်ကာ နှုတ်ခမ်းကို လက်ညှိုးလေးဖြင့် ကန့်လန့်ကာဆီးပြီး ပြောလိုက်သည်။ ။

စာမရီလမ်း xxx မြိုင်တန်းသာ xxx သည် မှ ဟိုမှာ

ငွေခွာကြိုင်နံ့ဖြာ xxx သည် မှာ ကုံဆန်း xxx တန်းဆိုယောင်

မြောက်တောင်ဘက်ဆီမှန်း xxx ရွှေသန်းညာမယ် xxx

ညဉ့်အလွှာကို ဖောက်ထွင်းပျံ့လွင့်သော ဂီတသံကို ထွဋ်ဘုန်းဇော် အာရုံပြုမိသွားသည်။ ။

"ညကြီးအချိန်မတော်"

"ဂီတခံစားမှုဆိုတာ တိတ်ဆိတ်လေ ပိုအာရုံရလေပဲပေါ့ ကိုကိုရာ"

"အံ့မာ ... အံ့မာ ... လူလေးက လက်တောက်လောက်နဲ့၊ စကားကြီး စကားကျယ်တွေနဲ့ ပါလား၊ နင့်ပါးစပ်မှ ဆွံသေးရဲ့ လား"

"ကျေးဇူးပြုပြီး တိတ်တိတ်နေပေးပါလား ကိုကို၊ ဖီဖီ ကြိုက်လို့ ပါ"

ထွဋ်ဘုန်းဇော်သည် ညီမအနီးသို့သွားကာ ရပ်လိုက်ပြီး ခေါင်းကို ပုတ်လိုက်သေးသည်။ ။ ထိုမျှ မကသေး၊ ဆံပင်ကိုလည်း ချစ်စနိုး ဖွလိုက်သည်။ ။

ဘရဗီဘုန်းဇော်သည် ဘာမှ ပြန်၍ နဲ့ဆိုးဆိုးနဲ့ခြင်းမပြုဘဲ တိတ်ဆိတ်စွာပင် လရောင်ဆမ်းထားသော ညချမ်း၌ ပျံလွင့်လာသည့် ဂီတသံစဉ်များကို လိုက်ဖမ်းက ဖန်တီးရှင်ကို ရှာဖွေနေဟန်တူသည်။ ။

ထွဋ်ဘုန်းဇော်လည်း ဂီတပျံလွင့်လာရာ တစ်ဖက်ခြံရှိ အိမ်သစ်ကြီးဆီသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်မိရက်သား ဖြစ်နေသည်။ ။

ယိုဆင်းထွေထွေစီးကျ ပြိုင်အိုင်ရေ ××× ကြာတွေငါးမျိုး

ဝတ်လျှိုးဝတ်ဆံ ××× စုံမြိုင်ယံ မောင်နှံခြံခုံး ××× ရွှေပိတုံး

ယူသုံးစားရှာ ××× တမာရွှေကြက်တော ×××

"အဲဒါ ဘာနဲ့ တီးဆိုတာလဲ"

"စောင်းနဲ့ "

"တောက ပြောင်းလာတဲ့ အဘွားကြီးတွေ ထင်တယ်"

သူ့စကားကို သရဗီဘုန်းဇော်က တုံ့ပြန်မှု မပေးဘဲ တိတ်ဆိတ်စွာ နားစွင့်နေလေသည်။ ။

"အင်း ... ဒုက္ခ ... ဒုက္ခ ... ငါ့ညီမလည်း ဘိုးတော်ဘုရားလက်ထက်ကို ခေတ်နောက်ပြန် ပြေးနေပြီ ထင်တယ်။ အပေါင်းအသင်းတွေဘာတွေ မှားယွင်းနေသလားလို့ မေမေကို ကျောင်းလိုက်ခိုင်းရဦးမယ်"

သရဗီဘုန်းဇော်က မျက်စောင်းထိုးပြီး ဘာမှ မပြောသေးဘဲ သီချင်းသံကိုသာ ဆုံးအောင် နားစွင့်နေသဖြင့် ထွဋ်ဘုန်းဇော်သည် နောက်ပြန်လှည့်ကာ စွီဒီယိုကို ပြန်ဖွင့်လိုက်သောအခါ ...

သရဗီဘုန်းဇော်က စိတ်ဆိုးသွားသည်။ ။

"ကိုကို အကျင့်ပုပ်တယ်၊ ဖေဖေပြန်လာရင် တိုင်ပြောမယ်"

"ဘာလဲဟ ... ကိုယ့်လွတ်လပ်ခွင့်နဲ့ ကိုယ်ဟာ၊ ကောင်မလေးနော် ... ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ရည်းစားမျှော်တေးတွေဘာတွေ စိတ်ဝင်စားနေသလား၊ ဟင်း ... ဘာညာကိစ္စ ကြားရင်တော့လား၊ ငါ့ဒေါသက နေရာမရွေးဘူးနော်"

"ကိုကို ... ဒီလိုမပြောနဲ့ ၊ သီချင်းကြီး သီချင်းခန့်တွေဟာ ရည်းစားမျှော်တေးတွေကြီးပဲ မဟုတ်ဘူး ၊ ဟုတ်ခဲ့တဲ့ တိုင်အောင် ဣန္ဒြေသိက္ခာမဲ့တဲ့ စားသားတွေ မဟုတ်ဘူး ... သိလား၊ ဂီတခံစားမှုဆိုတာ အသက်ငယ်ကြီးကြီး မဆိုင်ဘူး သိလား၊ ကိုကိုလို ..."

"ကောင်မလေးနော် ... ဒီလောက်တောင် ဖြစ်လှတာ၊ ဒီကနေ လှမ်းနားထောင်မနေနဲ့ ၊ အဲဒီအိမ်မှာ ပဲ သွားနားထောင်၊ ပြီးတော့ တစ်သက်လုံး ပြန်မလာဘဲ နေလိုက် ... ကြားလား"

ဒေါသပါကြသည် လည်း မဟုတ်ပါဘဲလျက် မောင်နှမ နှစ်ယောက် စကားနိုင်လှနေကြသည် ။

"နေမယ် ... ဒါပေမဲ့ နောက်မှ အဲဒီအိမ်ကြီးမှာ ကိုကိုပဲ တစ်သက်လုံး နေပါစေဆိုတာ မဖြစ်ပါစေနဲ့ နော်"

ထွဋ်ဘုန်းဇော်သည် မချိုမချဉ် မျက်နှာလေးနှင့် ပြောလိုက်သော သရဖီဘုန်းဇော်ကြောင့် စိတ်ထဲ ဇေဓဇဝါ ဖြစ်သွားကာ ...

"နေပါဦး ... ငါက ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီအိမ်မှာ နေချင်ရမှာလဲ"

"သိချင်သလား ကိုကို"

"မသိချင်ပါဘူး ... ရေးကြီးခွင်ကျယ်လုပ်လို့ ၊ တောကတက်လောတဲ့ တောသူဌေးအိမ်ကိုများ "

"အင်းပါ ... ဒါကတော့ ကိုကိုသဘောပါပဲ၊ ဖီဖီက ကိုယ့်အစ်ကိုအတွက် အကောင်းဆုံးသော မင်္ဂလာသတင်းလေး ပေးမလိုဟာ၊ ခုတော့ ဆောရီးပါပဲ"

ထွဋ်ဘုန်းဇော်စိတ်ထဲ မရိုးမရွ ဖြစ်သွားသည်။ ။ ညီမ၏ မျက်နှာကလည်း ပြုံးစိစိလေးနှင့် စာကြည့်ခန်းထဲ ဝင်သွားသော အခါ... သူ မနေသာဘဲ ဗွီဒီယိုကိုပိတ်ကာ ညီမနောက် လိုက်သွားသည်။ ။ တစ်ဖက်ခြံမှ စောင်းသံသည် အဆိုမပါဘဲ အတီးသက်သက်ဖြင့် ငြိမ့်ညောင်းစွာ ထွက်ပေါ်လျက်ရှိရာ ...

သရဖီဘုန်းဇော်သည် စာမကျက်နိုင်သေးဘဲ စောင်းသံကို မေးကလေးထောက်ကာ စွာနပ်ဝင်စား နားထောင်လျက်ရှိသည်။ ။

"ဒေါက် ..."

ထွဋ်ဘုန်းဇော် ... သရဖီဘုန်းဇော်၏ ခေါင်းကို ခေါက်လိုက်ပြီး စားပွဲ၌ တင်ပလွဲ ထိုင်လိုက်သည်။ ။

"အာ ...ကိုကိုနော်၊ သူများ ခေါင်းကို အလကားသက်သက် ခေါက်နေတာပဲ"

"အလကားသက်သက် မဟုတ်ဘူး၊ ညည်းက စာမကျက်ဘဲ ဘာဖြစ်လို့ နားစွင့်နေရတာလဲ"

"စာက စာ၊ ဂီတက ဂီတ၊ တစ်ကဏ္ဍစီပါနော် ကိုကို၊ မယုံရင် စောင့်ကြည့်၊ ကိုကိုတုန်းက ဖိုးဒီ၊ ဖီဖီအလှည့်ရောက်ရင် အော်လံဒီ ပါစေရမယ်"

"ကဲပါ ... ယုံပါတယ် မယ်မင်းကြီးမလေးရယ်၊ ကိုကိုကို ထူးထူးကဲကဲ သတင်းလေးပေးပါဦး"

"ဒီလိုဆို ကိုကိုက ဖီဖီကို ဘာပြန်ဝယ်ပေးမလဲ"

"ဟင် ... သတင်းကို ရောင်းစားပါလား၊ ကြီးပွားဦးတော့မှာပဲ"

"မလိုချင်ဘူး ... ကိုကို ပန်းသီးဝယ်ကျွေး"

"တစ်လုံး လေးဆယ် ငါးဆယ်ဟ"

"ငါးဆယ်ဆယ်"

"ဖေဖေဆေးခန်း ဝိုင်းထိုင်တာ ငါ့အတွက် မုန့်ဖိုးကလွဲလို့ ဘာမှ ရတာ မဟုတ်ဘူး ၊ စုမိဆောင်းမိ ဘာမှ မရှိသေးဘူး"

"ဒါကတော့ ကိုကိုရည်းစားတွေနဲ့ လျှောက်သုံးပစ်တာကိုး ... ဘယ်လောက်မလဲ၊ နေပါစေ ... ကိုယ့်ညီမမှ ကိုယ်မသဒ္ဓါရင်လဲ မစားတော့ပါဘူး၊ စောင်းသံလည်း တိတ်သွားပြီ၊ စာပဲကျက်တော့မယ်"

သရဖီဘုန်းဇော်က သက်သက် အိုက်တင်ခံလိုက်ခြင်းဖြစ်သည် ။ အစ်ကိုထွဋ်ဘုန်းဇော်သည် စာတော်သည် ၊ ဉာဏ်ကောင်းသည် ။ အမြဲတမ်းပျော်ရွှင်နေတတ်ကာ လန်းလန်းဆန်းဆန်း နေတတ်သူတစ်ဦးဖြစ်သည် ။ အမ်ဘီဘီအက်စ် ဘွဲ့ရပြီး လက်ထောက်ဆရာဝန်အဖြစ် အမှုထမ်းရန် စာမေးပွဲဖြေဆိုရန် ပြင်ဆင်နေသူတစ်ဦးဖြစ်သည် ။ တစ်ခါတစ်ရံလည်း ရည်းစားများ နှင့် တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက်တွဲကာ လည်ပတ်နေတတ်သူဖြစ်သည် ။

သူ၏ လက်သုံးစကားက ...

"အချစ်ဆိုတာ အသက်ရှည်ဆေးတစ်မျိုးဟ၊ လူမှန်ရင် အချစ်ရှိရမယ်၊ အချစ်ရှိမှ လောကကြီးဟာ ပြည့်စုံတယ်"ဟူ၍ ဖြစ်သည် ။

အစ်ကိုဖြစ်သူ၏ အထာကို သိနေသဖြင့် သရဖီဘုန်းဇော်ကလည်း ခ

ပ်တည်တည်နှင့်ပင် ကျောင်းစာအုပ်များ ဖွင့်ကာ စာကျက်ဟန် ပြင်ဆင်
လိုက်သောအခါ ထွဋ်ဘုန်းဇော်က စာအုပ်များကို ဆွဲယူကာ ...

"ကိုင်း ... သုံးလုံးဝယ်ခဲ့ပေးမယ် ... ပြော"

"တကယ်နော် ကိုကို"

"အေး ... ငါ ဘယ်တုန်းက ညာတတ်လို့ လဲ"

"ဒါဖြင့်ရင် ..."

သရဖီဘုန်းဇော်က ဘော်လံပင်လေးနှင့် မေးသို့ ထောက်ကာ စဉ်း
စားဟန်ပြုလိုက်ရာ ထွဋ်ဘုန်းဇော်၏ လက်က ညီမဖြစ်သူ ခေါင်းကို
ခေါက်ပြီးသားဖြစ်သွားသည်။ ။

"ဒေါက် ..."

"ဟာ ... လုပ်ပြန်ပြီ၊ သူများ ဉာဏ်တုံးတော့မှာ ပဲ၊ ခဏ ခဏ ခေါက်
နေတာပဲ"

"ညည်းက အကဲပါနေတာကို၊ ကိုင်း ... ပြောစမ်း၊ ဘာထူးသလဲ"

"ထူးတယ် ... ဘာထူးသလဲဆိုတာကို သိရအောင် ကိုကိုညကို စော
စောအိပ်၊ နေဖင်မထိုးခင် ထ၊ ကိုကို အိပ်ခန်းပြတင်းပေါက် လိုက်ကာကို
ဖွင့်ဟပြီး ကြည့်လိုက်ရင် ဖီဖီကို အရမ်းကျေးဇူးတင်သွားလိမ့်မယ်"

"ဘာတွေ့လို့ လဲ ... ဟိုဘက်ခြံမှာ ကောင်မလေးတွေပါလို့ သူတို့
အေးရှိဗစ် ထလုပ်ကြတာ ပြမလို့ လား၊ ဒါများ ပန်းသီးသုံးလုံး မတန်ဘူး
... မပေးနိုင်တော့ဘူး"

ထွဋ်ဘုန်းဇော်သည် ခပ်တည်တည်နှင့် ထွက်သွားလေရာ ...

"ဟာ ... ကိုကို အကျင့်မပုပ်နဲ့ ၊ ပြောပြီးစလစ် ... မရဘူးနော်၊ မေ

မေနှဲ့ တိုင်ပြောမယ်"

"သက်သေမရှိဘူး ... ငါတော့ ပြောင်ငြင်းမှာပဲ"

"ကိုကိုရည်းစားတွေ အားလုံးနဲ့ ရှင်ကွဲကွဲပါစေ၊ အရုပ်ဆိုးဆိုးနဲ့ ညား၊ အဲ ... ဒါတော့ မဖြစ်ဘူး၊ ယောင်မက မလှရင် ကြွားရခက်တယ်၊ မယက ကြီး ဖြစ်ပါစေ"

"ဟား ... ဟား ... ဟား ... တောင်း ... တောင်း၊ ကြိုက်တဲ့ ဆုသာ တောင်းပေတော့"

"ကိုကိုစုတ်ကြီး ... မခေါ်ဘူး"

ထွဋ်ဘုန်းဇော်သည် ညီမအား အခန်းဝမှ မျက်စိတစ်ဖက်မှိတ်ပြ၊ ဆလန်ပေးကာ ရယ်ရယ်မောမောနှင့် ထွက်သွားလေသည်။ ။

သရဖီဘုန်းဇော်က မျက်စောင်းထိုးကာ ပွစိပွစိ ပြောရင်းကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။ ။

တစ်ခဏ တိတ်ဆိတ်သော ညချမ်းကို မြန်မာ့ဂီတသံ တစ်မျိုးကဖြည့်စွက်ကာ မဟူရာအလှကို ဖန်ဆင်းနေတော့သည်။ ။

"ဝါးပတ္တလားသံပါလား"

သရဖီဘုန်းဇော် ရေရွတ်လိုက်သည်။ ။

တစ်ခဏတော့ စာထဲအာရုံဝင်စား၍ ရလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။ သို့သော် စာကျက်ချိန်မှ ဂီတခံစားမှုများ အပေါ် ဖွဲ့ပေးလိုက်ရခြင်းအတွက် သရဖီဘုန်းဇော်သည် နှမြောခြင်း အလျဉ်းမဖြစ်မိပါချေ။

အခန်း - ၂

တိမ်တောင်တိမ်လိပ် ရောင်စုံတို့ သည် ကြည်ပြာရောင် ကောင်းကင် အတွင်း ပြေးလွှားဆော့ကစားနေကြသည်။ ။

အေးမြသော လေပြည်လေညင်းလေးက ညင်သာစွာ သူ့အား ပွေ့ဖက်နမ်းရှုံ့သွားသောအခါ သူ့စိတ်အာရုံသည် ကြည်လင်လန်းဆန်းသွားသည်။ ။ နံနက်ခင်း၏ အလှကို စိုးမိုးတတ်သော ငှက်ကလေးများက တေးဆိုသောအခါ ကြည်နူးမှုကို ဖြစ်ထွန်းသွားစေသည်။ ။ သူ့အကြည့်ကို မိုးသားထံမှ လွဲကာ မြေသားဆီသို့ ရွှေ့လိုက်သည်။ ။

အလှမွှေး မြက်ခင်းဘေး၌ စံပယ်ပင်များ ပတ်ပတ်လည်စိုက်ထားသည်။ ။ တော်တော် တောကျသည့်အိမ်ဟု သူ့တွေးလိုက်စဉ် စံပယ်ရနံ့က သူ့အား စိန်ခေါ်လေသည်။ အေးမြသောရနံ့ကို သူ့အရှုံးပေးလိုက်သည်။ ။ စကားဝါပင်ကြီးက ခေတ်မီစွာ ဖွဲ့စည်း တည်ဆောက်ထားသော အိမ်အသစ်လေးနှင့်မှ လိုက်လျောညီမထွေ မရှိစွာ မြင့်မြင့်မားမား ကာရံနေသေးသည်။ ။

ထိုမျှမက ဇွန်ပန်းရံ၊ ယုဇနပင်၊ သနပ်ခါးပန်းပင်၊ ဆလတ်၊ ဇီဝေါရံများ နှင့် ပြည့်နေသော ထိုခြံဝန်းတွင် နေထိုင်သူများ သည် အဘွားကြီးများ သာ ဖြစ်ရမည်ဟု မှန်းဆပြီးသား ဖြစ်သည်။ ။ သို့သော် ထိုခေတ်နောက်ပြန် ပြေးနေသော အဘွားကြီးများ ၏ အုပ်ထိန်းမှုအော

က်မှ ရုန်းထွက်ရန် ကြိုးစားနေရှာမည်ဖြစ်သော မိန်းမပျို ချောချောလှ လှလေးတစ်ဦး ရှိလိမ့်မည်။ သို့အတွက် သရဖီက သူ့အား သတင်းပေးခြင်းဖြစ်သည် ဟု တွက်ဆပြီးသားဖြစ်သည် ။ ထို့ကြောင့် ညအိပ်ရာ အစောကြီးဝင်ကာ မနက်ငါးနာရီခွဲလောက်ကတည်းက အိပ်ရာမှ ထကာ ပြတင်းပေါက်၌ ခြေသလုံးတောင့်ခံကာ ရပ်နေခြင်း ဖြစ်သည် ။

သို့သော် နံနက်အာရုဏ်ဦး၏ အလှသည် နေထွက်မလာခင်ကတည်းက လင်းရောင်ခြည် ကွန့်မြူးရုံမျှဖြင့် သဘာဝ အလှတရားတို့ သည် သစ်လွင်လန်းဆန်းကာ အိပ်ရာ စောစီးစွာ ထသော လူသားများကို သူတို့ ၏ ခံစားမှုများ မျှဝေပေးနေသယောင်ယောင်။

အိပ်မှုနံရံမှား ထွဋ်ဘုန်းဇော်သည် ကောင်းကင်မိုးသားနှင့် မြေသားပေါ်မှ သစ်ပင်ပန်းမန်တို့ ကြောင့် ကြည်လင်လန်းဆန်းသွားသည် ။

"ခစ် ... ခစ် ... ခစ် ... သနားပါတယ်၊ အအိပ်ပျက်ခံပြီတော့ စောင့်ကြည့်ရရှာတယ်၊ ကျွတ် ... ကျွတ် ... ကျွတ်"

"ဟော"

ညီမဖြစ်သူအား သူ လှည့်မကြည့်အား။ သူ့မျက်လုံးသည် တိုက်၏ နောက်ဖေးဘက်မှ တရွေ့ရွေ့လျှောက်လာသော သဏ္ဌာန်တစ်ခုဆီသို့ အာရုံစိုက်လိုက်သည် ။

စကားဝါပင်၏ အခက်အလက်ကြောင့် ရှင်းရှင်းလင်းလင်းမမြင်၊ ဣတ္ထိယ၏ အသွင်သဏ္ဌာန်မှန်းတော့ သူသိသည် နုဖက်သော အဝါနုရောင်အောက်ခံ ထဘီဆင်လေး၏ အောက်မှ ကတ္တီပါသဲကြိုးရှားရောင်လေးနှင့် လိုက်ဖက်စွာ ခြေဖမို့ ဖွေးဖွေးလေးကိုတော့ သူလှမ်းမြင်နေရသည် ။

သူနံဘေး၌ သရဖီဘုန်းဇော် လာရပ်သည် ကိုပင် သတိမထားနိုင်။

အသက်ရှူရန် မေ့လျော့နေသည်။ ။

"ဪ ... ဝါသနာ ... ဝါသနာ"

"ဟင်"

"ခစ် ... ခစ် ... ခစ်"

မှန်းချက်နှင့်နှမ်းထွက် မကိုက်ဘဲ ဖြစ်သွားရသည်။ ။ သူ့နဖူးသူ ပြန်ရိုက်တာ ...

"သေပါတော့ ငထွဋ်ရယ်၊ ခွေးမလေး ... နင် ငါ့ကို ချောက်ချတာပေါ့ ဟုတ်လား"

သရဖီဘုန်းဇော်သည် မျက်ရည်များ ထွက်သည် အထိ ရယ်မောကလက်ကာပြသည်။ ။ သူမမျက်ဝန်းကလည်း တစ်ဖက်ခြံ၌ စံပယ်ပန်းများကို ခူးဆွက်ကာ ဇကာလေးထဲ ထည့်နေသော အသက်ငါးဆယ်ကျော်အရွယ် ဖြူဖြူပြည့်ပြည့် ထောင်ထောင် မောင်းမောင်းနှင့် အဘွားကြီးအရွယ်သို့ ရောက်နေပြီဖြစ်သော အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရခြင်းကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။ ။

"ညည်း ငါ့ကို ချောက်ထွန်းတာပေါ့လေ၊ ဟုတ်လား ခွေးဖီလာမလေး"

"ဒေါက် ..."

ထွဋ်ဘုန်းဇော်က အမျက်မပါသော ဒေါသဖြင့် ညီမဖြစ်သူ၏ ခေါင်းကို ခေါက်လိုက်သည်။ ။ ထိုအခါ ...

"အား ... လားလား ... ဘယ်ကလာ ချောက်ထွန်းရမှာ လဲ၊ ကိုကိုကြောင့် အသွင်ပြောင်းသွားတာ ဖြစ်မယ်"

"ဘာဆိုင်လို့လဲ"

"ဟုတ်တယ်လေ ... ဖီဖီကြည့်တုန်းက အရမ်းလှတဲ့ မမတစ်ယောက်ကို မြင်တာ၊ ဘယ်လိုမှန်း မသိဘူး၊ ဥစ္စာစောင့်လားလို့ ဖီတောင်လန့်သွားတာ၊ ခု အဘွားကြီးဆိုတော့ ဧကန္တတော့ ကိုကိုအကြည့်ရိုင်းတွေကြောင့် တမင်ရုပ်ပြောင်းရုပ်လွဲ လုပ်လိုက်တာ နေမယ်"

"ပေါချာချာနဲ့ ... အိပ်ရေးပျက်တယ်"

"ပြန်အိပ်တော့မလို့ လား ... မအိပ်နဲ့ တော့ ကိုကိုရာ၊ ဖီဖီကို ကျူရှင်လိုက်ပို့ပေးပါ၊ ဖေဖေမန်းသေးလို့ "

"ရှုပ်လိုက်တာဟာ ... ခုလား ... သွားသွား"

"ဟင် ... မျက်နှာမသစ်တော့ဘူးလား"

"နင့်ကို ပို့ပြီး ပြန်လာရင် ပြန်အိပ်ဦးမလို့ "

"ဒုက္ခ ... ဝါသနာ ... ဒုက္ခ"

"အေး ... ငါ့ကို အိပ်ပျက်အောင်လုပ်တဲ့ နင်တော့ ပန်းသီးနဲ့ ဝေးပြီသာမှတ်ပေတော့"

"ရပါတယ် ကိုကိုရာ၊ နောက်တော့မှ သာ ဖီဖီကို ပန်းသီးတွေ စားမကုန်အောင် မဝယ်ပေးနေနဲ့ သိလား၊ နေ့တိုင်း ထကြည့် ... အကျိုးမယုတ်စေရဘူး"

"ခုထက်ထိ အပြောက မလျှော့သေးပါလား၊ တော်တော့ ... အိပ်ပျက်မခံပါရစေနဲ့၊ ဖီဖီပဲစောင့်ကြည့်တော့၊ လာ ... သွားမယ် အရှုပ်မလေး"

ညီမ၏ ပန်းကို ဖက်ကာ အိပ်ခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့ကြသည် ။ အောက်ထပ်အရောက်၌ ...

"ဟ ... ကြားသားမိုးကြိုး၊ ကိုလေပွေက စောစောစီးစီးနိုးလို့ ပါလား၊ ဘယ်ကိုများ ရွှေစကြာ ဖြန့်တော်မူဦးမှာ လဲ"

မိခင် ဒေါ်အေးသက်ကလည်း စောစောနိုးနေသော ထွဋ်ဘုန်းဇော်ကို အငေါ်အတူးလေးနှင့် နှုတ်ခွန်းဆက်လိုက်သည်။ ။

"ပြောမနေနဲ့ တော့ မေမေ၊ မေမေ့သမီး ရွှေဖီမင်း ရှပ်တာနဲ့ နိုးသွားတယ်၊ သားပဲ လိုက်ပို့ပေးလိုက်ဦးမယ်၊ ဖေဖေနိုးပြီလား"

"နိုးပတော့ ... မင်းလို အိပ်ပုတ်တဲ့ သူဆိုလို့ မင်းနဲ့ ရွှေဝါပဲရှိတာ၊ မင်းလိုက်ပို့ပေးတော့ ဖေဖေ အနားရတာပေါ့၊ သွား ... သွား"

ထွဋ်ဘုန်းဇော်သည် ရယ်ကျဲကျဲဖြင့် ကားသောယူကာ အိမ်ပြင်ထွက်ခဲ့သည်။ ။ သားသမီးများကို မည်သည့်အရွယ်ရောက်ရောက် ကလေးဟုသာ မြင်တတ်သော မိဘများ ၏ သဘောသဘာဝအရ သူတို့ သာလျှင် အပင်ပန်းခံတတ်ကြသည်။ ။

သရဖီဘုန်းဇော် ကျူရှင်ရှိသော နေ့များ တွင် သူစောစောထရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ။

"မနက်ပိုင်း ကျူရှင်က ဘယ်နေ့တွေလဲ"

"တနင်္လာနဲ့ အင်္ဂါ ... ဘာဖြစ်လို့ လဲ ကိုကို"

"အဲဒီနေ့တွေ ငါလိုက်ပို့ပေးမယ်"

သရဖီဘုန်းဇော်က ပြုံးလျက် ...

"စောစောထခြင်းရဲ့ အကျိုးတရား ကိုကိုမကြာခင် ခံစားရမှာ ပါ"

"တော်စမ်းပါ ခွေးဖီမေ၊ စေတနာပျက်အောင် မလုပ်နဲ့ ၊ ဖေဖေ ပင်ပန်းမှာ စိုးလို့ လိုက်ပို့ပေးတာများ ၊ အိုနာကျိုးကန်းကြီးတွေနင်ပဲ ထို

င်ရှုနေ"

"ဘာပဲပြောပြော ကိုကို မိုးလင်းလာတာနဲ့ ကိုကိုအတွက် အလုပ်တစ်ခု ရှိနေပြီဆိုတာ ဖီဖီ အတပ်ပြောရဲတယ်"

"စကားကြောရှည်လိုက်တာ ... ကလေးက ကလေးလိုနေစမ်း"

ထွဋ်ဘုန်းဇော်သည် ပါးစပ်ကသာ ညီမလုပ်သူကို ဟိန်းဟောက်နေရသည်။ ။ အမှန်တော့ သူမ ပြောတာလည်း မှန်နေသည် ဟု ...။

အခန်း - ၃

"ဘိုဘို ..."

"ဗျာ"

"ဘယ်က ပြန်လာတာလဲ၊ နောက်ထွက်စရာများ ရှိသေးသလား၊ မရှိရင် ထိုင်ဦး"

"ဟုတ်ကဲ့ ... မရှိတော့ပါဘူး"

ဖခင်ဦးဘုန်းဇော်နှင့် မိခင်ဒေါ်အေးသက်သည် အိမ်ရှေ့ဆက်တီ၌ ယူဉ်တွဲထိုင်ရင်း ဆေးခန်းမှ ရရှိလာသော ငွေများကို ရေတွက်ရာမှ ဖခင်က လှမ်းပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ။

"ဘယ်နှနာရီ ရှိပြီလဲ သား"

"ကိုးနာရီပါ"

"တော်သေးတာပေါ့ ... သန်းခေါင်မကျော်သွားလို့ "

"ကိုကလည်း ... ပြောစရာရှိရင် ပြောတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ခွေးမြီးကောက် ကျည်တောက်စွပ်ကိုများ ပြောရတာ မမောဘူးလား"

"အေးက ဘာသိလို့ လဲ၊ လည်လွန်းတဲ့ ဘီး ချီးသင့်မှာ စိုးလို့ ပြောနေတယ်၊ ပညာလေး တော်လို့ ခံသာနေတာ၊ အကျင့်ကတော့ သုံးစားလို့ မရဘူး၊ အဖေနဲ့ လည်း မတူ အမေနဲ့ လည်း မတူ၊ ဘယ်နဲ့ အိတ်ချုံဖြစ်စေနိ

င်တဲ့ ဝါသနာမျိုး ပါနေတယ်မသိပါဘူး"

"ဒီအဆင့်အထိ သား မတွဲပါဘူး ဖေဖေ၊ နားလည်ပါတယ်"

ထွဋ်ဘုန်းဇော်က ရယ်ချင်စိတ်ကို မျိုသိပ်ကာ မျက်နှာသေလေးနှင့် ပြောလိုက်ရသည်။ ။

"ဟင် ... နားလည်ပါတယ်၊ တွဲရုံလောက်ပါနဲ့ ညအချိန်မတော်မှ ပြန်လာ၊ တော်ကြာ သူများ သားသမီး ခြေလွန်လက်လွန် ဆိုရင်တော့ နော်၊ သူတောင်းစားဖြစ်ပါစေ ယူရမှာပဲ ... ကြားလား"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ဘာဟုတ်ကဲ့လဲ ... အဲဒီလို အဆင့်အတန်းမရှိတဲ့ လူမျိုး ယူလိုကတော့ အိမ်ပေါ်က ခေါင်းနဲ့ ဆင်းသွားရမယ် ... ကြားလား"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ပြောလိုက်ရင် ... ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့နဲ့ ၊ ဘယ်တော့မှ ခံမပြောနားမထောင်နဲ့ ... ကြားလား"

"ဟုတ်ကဲ့ ... အဲ ... မဟုတ်ဘူး ၊ ဖေဖေပြောစရာရှိတာ ကုန်ပြီလား၊ သားသွားအိပ်တော့မယ် မနက်ရောက်ရင် ဖီဖီကို ကျူရှင်ပို့ပေးဖို့ တာဝန်ကိုသား ဦးလည်မသုန် ထမ်းရွက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားလို့ စောစောအိပ်မှ ဖြစ်မယ်"

ထွဋ်ဘုန်းဇော်က ရယ်ချင်စိတ်ကို ဖုံးမရသဖြင့် ရယ်ကျဲကျဲဖြစ်ကာ ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။ ။ ဒေါ်အေးသက်က ရယ်မောလျက် ...

"ထိုင်ဦး သား၊ နင့်အဖေပြောချင်တာ ဒါ အဓိက မဟုတ်သေးဘူး"

ဦးဘုန်းဇော်လည်း ရယ်ချင်သွားသည်။ ။ သားကို အချိန်ရတုန်း ဟိန်း

ဟောက်နေရသည် နှင့် ပြောစရာစကားကို မေ့သွားသည်။ ။ အမှန်တော့ သားနှင့်သူသည် သူငယ်ချင်းပေါင်း ပေါင်းသည်။ ။ သားဖြစ်သူ ရည်းစား များ တာကိုလည်း သူသိသည်။ ။ သူ့ဆေးရုံ ဆေးခန်းမှ အမျိုးသမီး ဆရာ ဝန်ချောချောလေးများ ၊ သူနာပြုချောချောလေးများကိုလည်း အလွတ်မ ပေးတတ်။

"မအိပ်နဲ့ ဦး ဘိုဘို ... ဖေဖေ ပြောစရာရှိသေးတယ်"

သူ့သားသည် ဟိန်းဟောက်မာန်မဲစရာလည်း သိပ်လိုသည် မဟုတ်။ ရည်းစားကို တစ်လတစ်ယောက်မျှ ထားတတ်သည် ကလွဲ၍ ပညာရေး၊ လူမှုရေး၊ စီးပွားရေးကအစ ပြောစရာမရှိ၊ ကျောင်းတက်ရင်းမှ ကားနှင့် အိမ်ကို ဝယ်ရောင်းလုပ်ကာ သူ့ကျောင်းစရိတ်နှင့် သူ့ရည်းစားများ အတွက် အကုန်ခံနိုင်ရန် ငွေကြေးအရှာအဖွေ ကောင်းသေးသည် ဆိုတော့ သားဖြစ်သူ၏ တာဝန်ကို စာရိတ္တ မယိမ်းယိုင်အောင် မျက်ခြည်မပြတ် ကြည့်ပေးရုံကလွဲ၍ ထိန်းကျောင်းပေးစရာ မလိုချေ။

"ပြောလေ ဖေဖေ၊ သားက ဖေဖေရဲ့ အဆူအပူ အကြိမ်းအမောင်းကို ခံချင်နေတာ ကြာပြီ"

"ဟေ"

"ဟုတ်တယ် ဖေဖေ၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ အချို့လူငယ်တွေလို အဘိုးကြီး ပွမ်လို့ ကွာဆိုတဲ့ စကားလေးဘာလေး သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်တဲ့ အခါ ပြောချင်လို့ ပါ ဖေဖေ"

"ခွေးမသား ... ငါက အကောင်းမှတ်လို့ "

"ကိုနော် ... ကြည့်ဆဲ"

ဒေါ်အေးသက်၏ မျက်စောင်းဒဏ်ကိုလည်း တဟဲဟဲဖြင့်

ခံယူလိုက်ပြီးမှ ဦးဘုန်းဇော်သည် သားဖြစ်သူ၏ ကြည်လင် ဝင်းပသော မျက်နှာကို ကြည့်ကာ ...

"မင်းနှယ်ကွာ ... ဖေဖေပြောရမယ့်ကိစ္စတောင် ဘယ်ရောက်သွားသလဲ မသိဘူး"

"ဖီဖီကိစ္စလေ ... ကို"

ဒေါ်အေးသက်က ဝင်ထောက်ပေးလိုက်သည်။ မိဘနှစ်ပါး၏ တစ်ဦးပေါ်တစ်ဦး ချစ်ခင်လေးစား မြတ်နိုးတွယ်တာခြင်းကပင်လျှင် သားသမီးများ ၏ ဘဝကို စိမ်းလန်းစိုပြည်စွာ မြှင့်တင်ပေးနိုင်ခြင်းကိုလည်း ဖြစ်စေတတ်သည် ထင်ပါသည်။

"ဖီဖီ ဘာဖြစ်လို့ လဲ ဖေဖေ၊ ဒီကောင်မလေး ရည်းစားထားနေပြီလား"

ထွဋ်ဘုန်းဇော်က အလန့်တကြား မေးလိုက်သည်။ သူ၏ အချစ်ဆုံး ညီမလေးအတွက် အမှန်တကယ် စိုးရိမ်သွားသည်။

"ထားတော့ ဘာဖြစ်လဲ ဘိုဘို၊ ရည်းစားတစ်ထောင် လင်ကောင်တစ်ယောက်တဲ့၊ နင်တောင်မှ ထည်လဲတဲ့နေပြီး"

ဒေါ်အေးသက်က သားဖြစ်သူကို အကဲစမ်းသောစကား ပြောလိုက်သည်။

"ဟာ ... ဒါတော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ မေမေ၊ ယောက်ျားလေးနဲ့ မိန်းကလေး တူပါ့မလား၊ မိန်းကလေးတွေရဲ့ ဘဝဟာ ပန်းလေးတစ်ပွင့်လို ဘယ်လောက်နူးညံ့သိမ်မွေ့သလဲ၊ ပြစ်မျိုးမှ ညှိမထင်နေနိုင်မှ ဖြစ်မယ်၊ ဒီတိုင်းဆို မလွယ်ဘူး၊ ဖေဖေက မဆုံးမဘူးလား၊ ဘယ်ကောင်နဲ့ လဲ ... ဘယ်ကလဲ"

ထွဋ်ဘုန်းဇော်၏ ပြူးတူးပျာတာနှင့် မေးခွန်းများကြောင့် မိဘနှစ်ပါးက သားဖြစ်သူအား သဘောကျသော ကြည်နူးမှုဖြင့် ပြီးရွှင်စွာဖြင့် သားဖြစ်သူအား ဆက်လက်ကျီစယ်နေကြသည်။ သားသမီးသုံးယောက်ရှိသည့်အနက် သမီးအကြီးဆုံးသည် ဆယ်တန်းကို မအောင်ဘဲ အိမ်ထောင်ပြုသွားပြီး သျှောင်နောက်ဆံထုံးပါသွားသည့်အတွက် ရင်ငွေ၌ ရှိနေသေးသော သားထွဋ်ဘုန်းဇော်နှင့် အငယ်ဆုံးသမီးလေး သရဖီဘုန်းဇော်တို့ ကိုသာ ကလေးများ သဖွယ် ကြည့်မဝ ရှုမဝ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ မောင်နှမအချင်းချင်း ချစ်ချစ်ခင်ခင် ကြင်ကြင်နာနာ ရှိသည် ဆိုတော့လည်း မိဘတို့ နှလုံးစိတ်ဝမ်း၌ အေးချမ်းရလေသည် မှာ ဓမ္မတာပင်ဖြစ်သည်။

မိဘနှစ်ပါး၏ အပြုံးကြောင့် သူ့အား စနေမှန်း ထွဋ်ဘုန်းဇော် ရိပ်မိလိုက်သဖြင့် ...

"ရည်းစားထားတာ သိရင် မြန်မြန်သာ ပေးစားလိုက်တော့မေမေ၊ ကျူရှင်အကြိုအပို့ လုပ်ပေးရ သက်သာတယ်"

"အလကား စနေတာ၊ နင့်ညီမလား စိတ်ဝင်စားမှာ ၊ စာနဲ့ ဂီတနဲ့ တင် သူ့မှာ အချိန်တွေ မလောက်နိုင်ဘူး ဖြစ်နေတာ"

"ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့ လဲ"

"ဘာဖြစ်ရမှာ လဲ ... အဲဒီဂီတအတွက် အချိန်ပေးရတော့မယ်လေ"

"အို ... စကားကလည်း ရှင်းရှင်းပြောရင် ရရဲ့ သားနဲ့ ၊ ဒီလိုသားရဲ့ ၊ နင့်ညီမက မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှု ဆို-က-ရေး-တီး ပြိုင်ပွဲကို ဝင်ချင်လို့ တဲ့ ၊ အဲဒါ ဟိုဘက်အိမ်က ဆရာမဆီမှာ ညည သီချင်းသွားတက်ချင်တယ်ဆိုတာနဲ့ ဖေဖေနဲ့ မေမေလည်း သွားဆွေးနွေးပြီး အပ်နှံပြီးပြီ"

"ဟင် ... စာဘက်တော့ လျော့တော့မှာပဲ"

"တစ်ကဏ္ဍစီပါကွာ ... မင်းလည်း ဝါသနာပါတဲ့ ဦးစားပေးထားတဲ့ အလုပ်ကြားကတောင် အမ်ဘီဘီအက်စ်ဘွဲ့ကို ရှော့ရှော့ရှူရှူ ရလာသေးတယ် မဟုတ်လား၊ သမီးလည်း ဂီတတစ်ဖက်၊ ကျောင်းစာတစ်ဖက် ကြားက မင်းအမှတ်ထက် သာစေရမယ်ကွာ၊ မင်းဘာပြောမလဲ"

"ဘာမှ မပြောတော့ပါဘူး၊ သုံးမဲတစ်မဲဆိုတော့ အရှုံးပေးပါတယ်၊ အဲဒါ သားက ဘယ်လို တာဝန်ထမ်းဆောင်ရမှာလဲဖေဖေ"

"ကြိုပေးရုံပါ"

"ဟိုဘက်ခြံနဲ့ ဒီဘက်ခြံများ ကြိုပေးပို့ပေးရမယ်လို့ မလွယ်တံခါးပေါက်ကလည်း ရှိရက်သားနဲ့ ဖေဖေရာ၊ အလုပ်မရှိ ကြောင့်ကိုရေချိုးပေးခိုင်းနေတာလား"

"မပို့ခိုင်းပါဘူး ... ကြိုရုံတင်ပဲ၊ လင်းလင်းထင်းထင်း အချိန်မဟုတ်လို့ မင်းကို ခေယယ ပြောနေရတာပေါ့၊ ငါက မကောင်းတတ်လို့ "

"ဟ ... အပျိုကြီးပဲ နေတဲ့ အိမ်ကို ငါသွားလို့ သင့်တော်ပါ့မလားဆိုတာ မင်းစဉ်းစားကြည့်လေ၊ သင့်တော်တယ် ထင်ရင်တော့ ငါပဲ သွားကြိုပေးမယ်၊ ကြိုရမယ့်အချိန်က ညဆယ်နာရီ"

"ဗျာ ... ညကြီး၊ ဖီဖီက ညကြီး သွားသင်မယ် ဟုတ်လား၊ နေ့ခင်းမသင်ဘဲနဲ့ သူ့အိမ်လည်း သွားသင်ရဦးမယ်၊ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ဖေဖေရာ၊ ဒီအဘွားကြီးတွေက မာနတယ်ကြီးပါလား၊ အိမ်ခေါ်သင်လို့ ရတဲ့ ဆရာမ ငှားသင်ပေါ့"

"မင်း ဘာမှ မသိဘဲ စွတ်စွတ်ပြောမနေနဲ့ ၊ အခကြေးငွေလည်း အသပြာ တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မယူဘဲ စေတနာ ဝါသနာအရ သင်ပေးမှာ ၊

ညသင်ပေးရတာကလည်း ညဘက်မှ သူက အာရုံဝင်စားပြီး သင်ပေးချင်လို့ တဲ့ ၊ ဖီဖီလည်း တစ်နေ့စာအားလုံးကို ရှစ်နာရီခွဲမှာ အဆုံးသတ်ပြီး သွားသင်မယ်၊ ခေါင်းရှင်းရာ ရောက်တာပေါ့"

"ဖေဖေတို့ က အလကားရလို့ သင်ခိုင်းတာလား၊ ဒီလိုဆိုသားပဲ အိတ်စိုက်ပြီး ဆရာငှားပေးမယ်၊ အိမ်မှာ ပဲ သင်ခိုင်းပါ ဖေဖေရာ၊ အိမ်က လူတွေအားလုံး တစ်ယောက်မှ မအားရတဲ့ အလုပ်ကို နည်းနည်းတော့ ထပ်မံစဉ်းစားရင် ကောင်းလိမ့်မယ်ထင်တယ်"

"တော်စမ်း ဘိုဘို၊ မိကျောင်းမင်း ရေခင်းမပြနေနဲ့ ၊ ခုကိုးနာရီခွဲတော့မယ်၊ ဆယ်နာရီတိတိမှာ ရောက်အောင် သွားကြိုပေတော့"

"ပြဿနာပဲ"

ထွဋ်ဘုန်းဇော်သည် ငြင်းဆန်၍ ရတော့မည် မဟုတ်မှန်းသိ၍ ဆံပင်ကို ဖွပြီး ထမင်းစားခန်းဘက် ထွက်ခဲ့လေသည် ။

ရေခဲသေတ္တာဖွင့်၍ သရဖီဘုန်းဇော်အတွက် သူဝယ်ပေးထားသော ပန်းသီးများမှ တစ်လုံးယူစားလိုက်သည် ။

"ဘိုဘိုရေ ... စိတ်ချထားမယ်နော်၊ မေမေတို့ ဘုရားဝတ်တက်တော့မယ်"

"ဟုတ်ကဲ့"

ပန်းသီး ပလုတ်ပလောင်းနှင့် သူဖြေလိုက်သည် ။ တစ်ဆက်တည်း သူ့အိပ်ခန်းသို့ ပြေးတက်ခဲ့သည် ။ ရေချိုးရပေဦးမည်။

မိဘစကားမှန်သမျှ မပယ်တတ်သော ညာဉ်ကောင်းလေး သူ့၌ ရှိနေခြင်းကပင်လျှင် မိဘနှစ်ပါး၏ ချစ်ခင်အားထားခြင်းကို ခံနေရခြင်းဖြစ်သည် ။

သူ့အိပ်ခန်းဘက်သို့ ရောက်ရှိလာမှ ပတ္တလားသံသည် တစ်ချက်တစ်ချက် ပျံ့လွင့်လာသည်။ ။ တီးလုံး ထံထျာတေရှင်ကို အစပျိုးနေသည် ထင်ပါသည်။ ။

"ဖီဖီဝါသနာကလည်း ဘယ်လိုပါလိမ့်"

ဟု ညီမဖြစ်သူကိုပင် အံ့ဩရသည်။ ။

"ဘိုဘိုရေ"

"ဗျာ ... သွားပြီ ဖေဖေ"

သူ့အိပ်ခန်းထဲမှ ပြေးထွက်ခဲ့လေသည်။ ။ တာဝန်ဝတ္တရားတို့ ကို သူမကြောက်တတ်သော်လည်း ယခုတာဝန်က သူ့အတွက် ခပ်ကြောင်ကြောင်ဖြစ်နေသည်။ ။

အင်မတန် ဇီဝကြောင်ပုံရသော အပျိုကြီးများ အိမ်သို့ သွားရမည် ဆိုတော့ ...
